

Dün Sana Sarılar İken Düşlerimin Pembe Okyanusunda

– kul mehmet · 23 Ekim 2015

Zamanı mutlulukla doldurmak yerine, hala zamansızlığın boşluğunda kalan ikimiz, zamanın değerini bilmeden çivilenmiş orada kalmış bekliyoruz! Boşlukta kelimesizliğin arasında aciz sözlerin şemsiyesi altında hala neden beklediğimizde muamma! Dün sana sarılar iken düşlerimin pembe okyanusunda özgürce seninle gülümseyerek yüzerken, bugün ise yalnızlığına sarılarak ağlıyorum... Dün sana sarılırken neşeyle gülüyordum oysa bugün ayrılığın sarılarak derinden gözyaşı döküyorum... Hafızamda gülüşünle koskocaman yarınları düşünüyordum şimdi hiçliğin derin uçurumunda uçuyorum, ne oldu bilmiyorum birden ayrılık rüzgârına kapıldık Sen başka bir limandasın tek başına, ben ayrı bir limanda ayrılığın derinden zehirli oku yüreğimize saplamış bekliyoruz...

Kim sapladı bu ayrılığın zehirli okunu yüreğimize acaba suç bizde miydi düşünürken bulamıyorum! Dün varlığımızla koskocaman dünyada mutluluğun vadisinde var iken el ele bugün yokluğumuz ile birbirimize ıstırap çektiriyoruz... Oysa her gün mutluluğun sahilinde uyanırken aynı yastıkta, Birbirimize gülümserken nasılsın canım derken şimdi ayrı yastık ve yataklarda düşlerde ayrı kalmanın sahilinde gözlerim mutluluğu ararken hasretin sahilinde kumlara batmış, yürüyememenin zorluğunda kalan iki yabancı olduk...

Suç ikimizdeydi galiba bir anda ayrılığın kapısını ellerimizle öfkemiz ve nefretimizle açtık sanki gülümseyen yarınların gülümseyen kalbine ayrılığın hançerini kendi ellerimizle sapladık oysa bir özür dilemek hata bende demek çok kolayken ikimizde yarınlarımıza sırtımızı dönerken hataların merkezinde ben kral sen kraliçe oldun, şimdi ikimizde gezdiğimiz o gülümseyen sokaklarda kaybolduk, bilemediğimiz o yabancı yarınların, yabancı bakışlarında kaybolurken, hayatımızdaki bu boşluğu doldurmak yerine boşluğun merkezine uçarak, boşlukların feryadında sağır kaldık. İkimizde geri dönmek için bir adım atmanın acizliğinde, umutsuzluğunda çamura saplanmış bekliyoruz hala! Gönlümüzdeki bu kara lekeyi silmek için sana koşsam seni bulur muyum bilmiyorum! Ya da yine sen bana gülümseyerek koşar mısın onu da bilmiyorum! Saplanmışım kararsızlığın ortasına hiçbir yana dönemiyorum, nereye baksam karamsarlık vıcık vıcık gözümün önünde bir adım atmamı engelliyor...

Gidişinin veya ayrılışımızın bilmem bu kaçınıcı Eylül'ü ne sen geldin, ne de ben sana gelebildim, yoksa bu hasret dolmayan çilemiz mi dolmasını mı bekliyoruz vuslata erişsin diye? Eğer öyle ise ben hala dönmeni bekliyorum ve sen bana doğru yürümesen de, ben sana doğru bir adım atarak yola çıkıyorum, sen beni beklemeden de, ben bu ayrılığı yüreğimde çözmek ve rahata ermek için çıkıyorum yola. Hiç olmazsa ayrılığın kapısını vuslata hatta visale ilk açan ben olmak için çıkıyorum, ilk sana yine yürüyen ben olmak istiyorum...

Mehmet Aluç-Kul Mehmet